

இந்துசாக்னம்

செவ்வாய் வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது

மாசில் வீணையும் மாலை மதியழுடு, வீச்தென்றலும் வீங்கிளவேணிலும், முசுவண்டறை போய்கையும் போன்றதே, ஈசனெந்தை யிகையடி நீலே

புத. ரிகை] யாழ்ப்பானம் - சர்வசித்து ஒடு பங்குளி மீ கூ உ (1948 மார்ச்சு 26 வெள்ளிக்கீழலை) [இல கா

ଫିଲ୍ମିଟମ = ଓର ଜୀବିତକଣ୍ଠ

இறைன அட்டய இசைக் கலை

(திரு. க. கணக்கத்தின்)

‘**மிருஷ்டிக்கு அடிப்படை நாடம்; மாணிடவாழ்க்கையில் சங்கீதம் எர்ஜிவாக்கத்; அது வாழ்க்கையைச் சீர்ப்பறுத்தவல்லது;** ‘**வானக மழுபிலிற்றும்; கையகம் ஒடுங்கி நிற்கும்; கானகத் துள்ளசிங்கம் காடி வேம் புலியேபானை, ஆனவை யுருகி நிற்கும்; அகலமும் உருகு மென்றால் தேனினும் இனியசர்க்கீதத்தின்திறம் தேரிப்பு போமோ’.** என்றாலும் சங்கீதத்தின் சிறப்பினை நாம் அவிட்டறிய முடியாது; சங்கீதத்தின் பெருமையையும், அக்கலையை எளர்ப்பதில் ஸ்ரீ திய காரணசுவாமிகள் ஆற்றிய பணியையும் விளக்கி டெட்டுக் கோட்டைத் தொகுதிப் பாராளுமன்றத்துப் பிரதிநிதி திரு. க. சனகரத்தினம் அவர்கள் சென்ற வாரம் கொழும்பு கலாபவனத்தில் தியாகப்பிரம்ம மகே ற்சுத்திரப்போது ஓர் சிறந்த பிரசாரணம் செய்தார். அதன் சாரம் பின்வருமாறு:

வீரம் செறந்த தழுங்காட்டின்னின
மைப் பில்லையை நினைக்கும்
பேரு “பசித்தவன் பழங்கணக்குப்
பார்ப்பதுபோல” என்றும் பண்டைத்
தமிழர் வரம்க்கை வரலாற்றை ஆவ
லுடன் கோக்குகிறோம். தமிழ்நாட்டின் டழுங்கும் குழிகள் எவ்வாறு வரம்க்கை
நடந்தினர். அவர்கள் வரம்க்கை
பில் அன்பும் அமைதியும் இன்பமும்
எப்படி நிறைக்கிறுந்தன என்பதை
ஆராய்தல் வேண்டும்.

சிலம்பை இசைத்த இளக்கேவுட் வரண்மறை கண்ட வள்ளுவரும், அருள்வீரக் காவியம் பாடிய கம்ப ஆயும், மறுமலர்ச்சியின் தங்கை மகர கவி பாரதியும் அறிவின் ஆழத்தை, கலையின் சுகாத்தை, கற்பணியின் எல்லையைக் கண்டதும்; கங்க குழல் கொண்டு இசை பாப்பியதும், இந்தத் தமிழ் மண்ணில்தான்.

கந்பழுளர் மதுரையை விரித்தம் த்த கண்ணக்யும், கண்ணலைக் காத வித்தச் சங்கத் தமிழ்பாடிக் கலந்த கோதையும், அறவின கரைகண்ட நீளவையும், இறைபருளர் அக்ஷபாத்திரம் பெற்ற பாருவகின் பசிபினி பேரக்கிய அரச்செல்லி மனி மேகலையும், பெண்குலத்தின் பெருமைகளைப் பறைசாற்றியதும் இந்தத் தமிழகத்திலேதான்.

தமிழ்ரொழி மிகத் தொன்மைவாய் ந்தது. எம் மொழிக்கும் இல்லாத தனிச் சிறப்புடையது. இனிமை என் அம் பொருள் தருவது. பழங்குமிழர் இயல் இசை நாடகம் என மூன்றுக்கப் பகுத்து இசையை நடுங்கமாக வைத்துப்போற்றித் தமிழ்மூன்றுக்கப் பகுத்து.

கார்ட்டக சுங்கிதம் என வழங்கும் தென்னட்டு, இசைக்கலை, தமிழ்மக்களின் பரமப்பரைச் சொந்தது. சிலப்பதி கார காலத்துக்கு முன்னாலிருந்தது தமிழ்காட்டில் இசைக்கலை உருவம் போற்ற பெருவிலமன்னர்மதவிலேர்

பிடார் த்தனை

தோக்குங் கடவுட் பழம்பாடற் ரூடையின் ப. னே, நறைபழுத்த
துறைத்தீங் தயிழி ஞெழ சாருங் சுவையே, யகந்தைக் கிடங்கையகழ்ச்
தேக்கேக்குங் தோழுமப ரூலக்கோயிற் கேற்றும் விளக்கே, வளர்ச்சிமைய
விமயப் பொருப்பில் விணாயாடு மிளாமேன் பிடியே, யெறிதரங்காக
உடேக்கும் புவனங் கடஞ்சுநின்ற வோருவன் றிருவுள் எத்திலழு
கோழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கு முபிரோ வியமே, மதுகரம்வாய்
மகேக்குங் குழற்கா டேங்குமிளா வலுசிக்கேடியே, வருகவே
மலயத் துவகண் பெற்ற பெரு வாழ்வே, வருக வருகவே.

—**କୁମରକୁର୍ବାର.**

நன்மையும் தீமையும்

ஸ்ரீ. பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஜயரவாகன், B. A., B. L. சென்டின

சமீபத்தல் முடிவடைந்த இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் கிசுமிக்கு கொண்டிருக்கும்போது ஒவ்வொரு பெரிய நகரத்திலும், முக்கியமாகக் கடற்கரையோரத்திலுள்ள நகரம் ஒவ்வொன்றிலும், இரயில் விளக் கொளி வெளியில் தெரியவேக்கிடாது என்னும் 'யையிருட்டு' முறை விதிக் கப்பட்டது. எல்லா மக்களும் இம் முறையைப் பின்பற்றும்பொருட்டுக் காவல்வைச்சிருந்தார்கள். இம்முறை கூப் மீறுபவர்க்குத் தண்டனை விதத் திருந்தார்கள். மோட்டார்க்கார்களின் பூண் வைத்திருக்கும் பிரகாசமான விளக்குகளின் ஒளியை முக்கால்வாசிக்கும்மல் மறைத்துவிட வேண்டும் என்னும் உத்தரவு பிறக்கிறாத்து. இவ்வகை ஒளிகளால் கூதிரிகள் நகரம் இருக்குமிடக்கதை அறிந்து, ஆகாயவிமானங்களி வீராந்த நாரத்தைத் தாக்குதல் கூடும், அவ்வாறு தாக்கவெரட்டாது தடுக்க வேண்டும் என்பதை இதற்குக் காரணம்.

போர் முடிந்தபின்புங்கூட மேட்டர்க்காரர்முன் வைவததுள்ள விளக்குகள் இன்ன ஆளவுக்குமேல் பிரகாசமான ஒளி விசுக்கூடாது, இவ்வளவு தூரத்துக்குமேல் எதிரே ஒளிக்கிற னங்களை விசுக்கூடாது என்னும் சில தத்தின் தமிழுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. ஒத்தற்குக் காரணம் என்ன வென்றால், பாதைகளில் அவற்றுக்கு எதிரே வருபவர்களுடைய கண்ணில் ஒத்துவிளக்குக்களின் ஒளி தாக்கி, அவர்களுடைய கண்களைக் கூச்சி செய்யும்; அதனால், அவர்கள் தங்களுக்கு எதிரே வருவது ஒன்றையுடைய முடியாமல் திண்டாலுவர்கள்; அங்களையில் ஆபத்து நேரக்கூடுதல் படித்து.

ஒளிவிஷபத்தைக் குற்றத் திருத்தம் கூறுவதற்காகவேயும், துநதசு சத்தவகன் உங்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால், காதில் பஞ்சை அடைத்துக் கொள்வதுதானே. என் மற்றவர்களைத் தடுட்டிசெய்யவேண்டும்? என்று கேட்கலாம்.

இவ்வாலை ஒன்றும் காத்தச் சூவு
டாக்கும். ஆகையால் ஒவியிலையத்தில்
அம் இவ்வகையான ஏற்பாடு இரு
க்கவேண்டியது அவசிபம், அதைகி
லைவும் கிராமங்களில் உள்ளவர்கள்
இதன் அவசிபத்தை அவ்வளவு உண்மொட்டார்கள். பலவகைச் சத்தங்கள் மிகுந்த காரங்களில் வரழ்பவர் கள் இது மிகவும் முக்கியமான ஏல் யம் என்று நன்றாக உணர்வர்கள்.

தொடர்ச்சி 4-ம் பக்கம்

